

„Какво ли е това?“ питате се очудени. Узнавате, че шуми подводна рѣка. Такива рѣки, по-вѣрно — широки канали, тукъ има нѣколко. Водата, която се събира въ земнитѣ пластове, за да не залива подземнитѣ галерии, е отведена въ такива канали.

Следъ втория етажъ следватъ: трети, четвърти, пети . . . На всѣка минута вашето очудване расте.

„Да, това е нѣкакъвъ приказниченъ свѣтъ!“ мислимъ си ние, а предъ насъ се откриватъ все нови и нови картини.

Ето една отъ галериите ни отвежда край брѣга на едно го-лѣмо спокойно, гладко изкуствено езеро. Да, езеро . . . Гледайте: на брѣга се клатушка малка лодка, а по езерото плува салъ. На него сѫ салджиять и нѣколко работника, които минаватъ на другия брѣгъ. Тѣ се разговарятъ спокойно и, както изглежда, нито езерото, нито красивитѣ брѣгове не ги очудватъ; не е прѣвъ денъ, откакъ тѣ работятъ тая черна работа въ подземния „Соленъ градецъ“.

Брѣговетѣ на езерото сѫ, наистина, живописни. Отъ всички страни надъ езерото се надвесватъ стрѣмни солни скали. По тѣхъ сѫ направени стѣлби, издѣлбани въ самитѣ солни скали. По тия скали рудокопачитѣ се качватъ и слизатъ отъ етажъ въ етажъ. Тежъкъ путь: не можешъ да го изминешъ, безъ да починешъ. Ето защо на мѣста по скалитѣ сѫ построени красиви балкони. Като се покачите по стѣлбитѣ въ единъ отъ срѣднитѣ етажи, вие неочекано попадате въ параклисъ (черквица). Чудно жълче! Сводоветѣ, колонитѣ, стенитѣ на параклиса — всичко това е отъ чиста каменна соль. Надниквате въ олтара: и тукъ всичко е отъ соль. Да, и престолътъ, и полюлеитѣ, и всичкитѣ украшения на олтара сѫ издѣлани отъ прозрачни солни плочи. Колко чиста, майсторска работа! Вие сте поразени отъ виденото. Но потѣрпете: напредъ ви чака нѣщо особено. Вървейки следъ водача, следъ нѣколко минути вие влизате въ грамаденъ салонъ. И тукъ всичко е издѣлано отъ соль: и високитѣ стени, и сводовиятъ таванъ, и гигантскитѣ колони, които го крепятъ; само подътъ е дървенъ.

Еднообразенъ и мраченъ изглежда тоя салонъ въ обикновено работно време. Затова пѣкъ въ тѣржествени дни, когато въ честь на гоститѣ, които посещаватъ солниците на Величка, се устройватъ празненства, салонътъ се оживява: въ него пламва разноцвѣтна свѣтлина, свири музика, наставатъ веселби — разговори, пѣсни, игри . . .

*

Дебелината на каменоломнитѣ пластове, които се срѣщатъ въ земята, бива различна. На мѣста достига до $1\frac{1}{2}$ ме-